

Arbeidet i Pai Hsiang og Peking.

Fra br. og str. Fjeld.

Januar 1930.

Kjære venner i Kristus Jesus. Fred!

De skal prise Herren for hans miskunnhet og for hans undergjærninger mot menneskenes barn.

Ggså ved begynnelsen av dette år vil vi prise Gud for hans trofasthet imot oss under det svunne, og når vi nu er ved begynnelsen av det nye år er det godt å vite vår hjelp kommer fra Herren som har gitt oss et hjørne i vindgården her ute i dette forunderlige land.

Vil også hermed bringe vår hjerteligste takk til vennene som ved Guds nåde har hjulpet oss under det svunne år både med forbønner og midler. Må Herren rike ig velgjerne eder igjen for alt som er gjort både mot oss personlig, og det folk som vi har ofret vår tid, krefter og oss selv i Mesterens tjeneste for.

Vil ha hatt anledning å møtes med mange Guds barn under det svunne år, og mange dyrebare minner kommer frem ved tanken på det utgangne år; men det er godt å vite, at han som har sendt oss tilbake til arbeidsfeltet her ute har sagt: «Se, jeg er med eder alle dager» o. s. v.

Det er nu litt over tre måneder siden vi kom tilbake til misjonsstasjonen her i Pai Hsiang Hsien og denne korte tid har heller ikke vært forgjeves. Herren har virket med, og derfor priser vi hans dyrebare navn.

Det er megen agitasjon som foregår blandt folket her ute under disse fremdeles urolige tider og mange ting som for oss synes

å være forunderlig. Dog priser vi Gud for han også just under disse forhold virker der hvor ordet høres og åpenbarer sin kjærlighet til den falne menneskeslekt. Vi bringes uvilkårlig enn mer i bønn til ham som er misjonens hode at en besøkelsestid også må komme for dette folk på en mer mektig måte enn noen gang før. Vi priser Gud for at noen våkner op for evangeliets sannheter og søker hen til ham, som kom for å søke og frelse det som var fortaapt.

Herren hadde også i år gjort det mulig for oss å ha bespisning for de fattige på juleaften, og det var underlig å se dem komme inn på gårdsplassen og få stillet sin sult med den varme grynsuppe som blev servert. Det er et syn som man kun kan se i Østen når disse fattige samles, både fillet og skidne som de er, og tor noens vedkommende sykelige på mange forskjellige måter.

Et dyrebart møte hadde vi sammen med folket juledags formiddag. Skjønt det var nokså kaldt og surt var det bra fremmøte og vi følte det var høytid i vår ånd ved å kunne fortelle om Sønnen som var oss gitt, forat vi i ham kunde ha adgang til Faderen.

Om aftenen hadde vi gleden av å kunne overraske barna med en liten pakke som var gjort istand for hver og deres ansikter strålte av glede, og også vi gledet oss med dem over Guds godhet mot oss. Som har akttet oss verdig å bringe dette budskap til folket.

Hedenskapets mørke er i sannhet stort, og evangeliets sannheter lite kjent. Ta oss derfor fremdeles med i eders bønner. Med takk for alt i det svunne år øns-

sker vi eder et velsignet nytt år. Hjertelig hilsen deres

Kari og Jens Fjeld.
Pai Hsiang Hsien, Hoped, N. Kina.

Fra søstr. Pedersen og Johnsen.

Peking 25.—1.—30.

Elskede misjonsvenner.

Herren er mitt lys og min frelse, for hvem skal jeg frykte? Herren er mitt livs vern, for hvem skal jeg reddes?

Ja dette ser vi titt og ofte på det er isannhet verdifulle ord. Vi har nu fått vår egen plass, og Herren har isannhet stadfestet at han er med. Myndighetene vilde hindre oss å åpne møter. De var redde for bolsjevisme, men vi ropte til Herren, og det ord kom så dyrebart til mig: «Herren skal stride for eder, og I skal være stille.» Vi la oss helt på ordet, og en par dager gikk, så kom de og sa: «Nu kan dere åpne møter så meget dere vil.» Og fra den stund har vi da hatt møter. Vi går ut på gatene, jeg spiller gitar, så har vi en stortromme og en trombing og det dundrer iver. Hedningene liker godt larm og brak, de har ikke øre for det som er dempet og fint. Etter friluftsmøte går vi så til lokale, enkelte er ganske litt redd oss enn, særlig kvinnene, men barna flokker sig rundt om oss. Vi har søndagsskole hver søndag, og det er underlig å høre hvor kloke svar de gir mange gange. På et møte fortalte vi om den indierens omvendelse som der stod om i «Misjonsbrøsten», og folk lyttet meget spent. Barna sitter på de første benker, de kommer alltid, og de voksne sitter på de bakerste benke. De syntes nok alle det var

rart å høre om den mann som hadde bedt 8 dager til Buddha, og 8 dager til avguden Ram, men med engang han begynte å bede til Jesus, åpenbarte han sig for ham.

Da møtet var slutt spurte en gutt:

— Kan jeg be til Jesus hjemme?

— Ja, det kan du, lød svaret.

— Vil han så vise sig for mig?

— Det er ikke sikkert du får se ham med dine legemlige øine, men han vil sikkert åpenbare sig for ditt hjerte.

— Ja, svarte gutten, jeg kan jo også se ham om å åpenbare sig for mig i en drøm?

— Ja, det kan du gjøre, svarte vi.

Vi har tenkt når Herren legger tilrette å leie et lokale utenfor bymuren. Der er tusener som kanskje aldri hører evangeliet. Vi var derute en dag, kjenner jeg må gjøre mig hård og prøve å glemme, for man kunde bli rent syk av å se menneskers og dyrs nød. Hundrevis av tiggere roper rundt en, mange hundreder har frosset ihjel i den siste kuldeperiode, men det synes å være like mange av dem. Mens vi gikk der på gaten, fikk jeg se en hund lå der med det ene benet revet totalt av. Hunder blir nemlig ikke drept her i Kina. Ja, hvor det skal bli herlig, når det ord er oppfylt som står i Rom. 8, 19: Skapningen leges og stunder efter Guds barns åpenbarelse.

Det er nu for øieblikket stilnet med krigen, men hungersnøden er reds om i provinsene Kansu og Shensi, to millioner mennesker er allerede døde, og yderligere to millioner står foran hungersdøden

og det bare i et distrikt, hvor den opprinnelige folkemengde var seks millioner. En inlandsmisjonær forteller at han kom til en landsby hvor der bare var småbarn, de voksne som ikke var døde, hadde fulgt med en stor flokk mennesker som skulde forsøke å nå egne hvor de kunde gå igjen med livet. Langs alle veie lå der stuvende fullt av lik. Der blev gravet tre store graver med plass til tusen lik i hver, og to av dem blev fylte på en kort tid. Ja, skulde der fortelles i detaljer, blev det isannhet rystende skildringer. Misjonæren forteller videre om et litt barn som stod ved siden av sin mors lik og gnaet på noe moren hadde gitt barnet å spise. mens hun nu død av sult ikke mere kunde hjelpe det. All barken på trærne er spist op i de egne, alt tenkelig som kunde fortæres er oppspist, f. eks. røtter o. s. v. ja ingen der synes mere det er noe rart å spise mennesker. Ja, det er forferdelig. Høsten har slått fullstendig feil siden våren 1927.

Elskede venner, bed for dette arme folk, og for hans vidner herute.

Jeg holder nu på med å studere språket, og kjenner at Herren hjelper mig. Har satt hele min lid til ham som har sagt: «Men noenting er for underlig for Herren.» Imidlertid tolker søster Signe for mig.

Ja til slutt de hjerteligste hilser til eder alle elskede venner i hjemlandet fra ders i Jesus forbundne

Signe Pedersen
og Inga Johnsen.
adr. 83 Hsi Chiao Min Hsiang
Peking, China.

FRISINN - PARTISKHET

Frisinn forveksles ofte med uklarhet, holdningsløshet og løsløst, men der er en dyp kløft mellom det modne, åndelige frisinnet og denne løse, uklare, uåndelige tilstand.

Det modne, åndelige frisinnet er ikke en frukt av uklarhet og bekljennelsesløshet.

En i sannhet frisinnet mann vet, hvad han tror for sin egen del. Han har klare standpunkter og viker ikke fra dem, men han kan tillate andre å tenke annerledes om spørsmål og lærdomme, som ikke absolutt er livsspørsmål. Han har kjærlighet nok til å kunne eiske også dem som han efter sin overbevisning må anse for å være hildede i uskriftsmessige og vrang oppfatteiser, men som han dog tross dette må erkjenne å være i livssamfund med Gud ved Jesus. Han går heller aldri til den formastelige ytterlighet å lære at

det er like meget, hvad man tror og lærer, når man bare tror på Jesus. Men han har stor respekt for livet, som Gud har gitt sine barn og enhver levende sjel som han møter på sin vei, er ham dyrebare, selv om det så er et barn med barnaktige og uskiftmessige oppfatteiser, ja selv om det så er et partisk menneske, som er innviklet i fordomme og villfarende, tradisjonelle overleveringer, så møter han det dog i frisinnets ophøiede ånd og kjærlighet.

Det sanne frisinnet tør nærme sig enhver; det er uten frykt for å besmittes av den urene, og det møter den villfarne uten engstelse for hans villfarelse. Erkjennelsen av livets enhet har gjort en i sannhet frigjort sjel til ett med alle levende og frelste sjeler. De små, eller om man vil, de store partimure skiller han ikke fra noen levendegjort sjel. Han er-

kjenner Kristi legemes uendelige enhet og kan ingen utelukke av dem som er livsfovenet med ham i Kristus. Han kan ikke nøies med små allianser på noen dager som erstattning for enhet, hans befridd ånd strekker sig mot idealet: «At de alle må være ett, likesom du Fader i mig, og jeg i dig, at de skulde være ett i oss, at verden kan tro at Du har utsendt mig.» Han frykter ikke for, at der skal gå brudd på læresystemet eller for samfundets oppløsning; ti han har intet som han tør kalle sitt. «Alle sjelene hører mig til», sier Herren. (Ez. 18. 4.)

«Den som har bruden, er brudgommen.» (Joh. 3, 29). «Han kjøpte hele menigheten ved sitt blod.» (Ap. 5, 9, og «Vi og våre» og «jeg og mitt» må da tre i bakgrunnen, ja helt forsvinne.

Frisinnet må altså ikke beskyldes for bekljennelsesløshet, uklarhet og løsløst fordi det tåler og elsker alle levende, troende sjeler, men det bør heller ikke beskyldes for partiskhet, fordi det

påtaler og revser synd, urettferdighet, fordomme, falske og skadelige lærdomme, partiskhet og alt ondt, som finnes både uten og innenfor de kristnes samfund. Man må ikke stoppe frisinnet munn, så at det ikke kan tale i sannhetens navn. Vår mester var full av «nåde og sannhet.» I ham avspeiler det sanne frisinnet sig. Han gjorde ett av begge. Hedninger og jøder. Han erkjente og møtte livslengslerne hos jøder og hedninger, hos tollere og syndere, saduseer, samaritaner og fariseer, men hvor dristig og skånselsløst døpte og revset han ikke alt hykleri, fordom, løgn, ondskap og partiskhet hos dem alle. La oss følge hans eksempel. La oss bli i kjærlighet til alle, også da, når vi nødes av sannhetens ånd til å «overbeise, straffe og formane» (2. Tim. 4, 2). Frisinnet må ikke bli et skjul over urettferdigheten og synden, hverken hos oss selv eller hos andre. Det sanne frisinnet kan tåle og fordragsvakhet, uvitenhet og feilakti-

ge oppfatteiser, men ikke hykleri, løgn og urettferdighet. Dette må i kraftens, kjærlighetens og sindighetens ånd motsies og straffes. Da ropes der jo ofte op om, at man ikke er frisinnet, når man dømmes så strengt, da kalles man oftest for partisk, og på den måte søker urettferdigheten å avvende oppmerksomheten fra sitt eget onde verk.

Må da Kristi frie sinn utvide våre hjerter til i kjærlighet å omfatte alle hans minste små og svake barn og samtidig gjøre oss så faste og mandige, at vi ikke kan tåle urettferdighet, løgn eller hykleri. Dette er det sanne, ophøiede, upartiske frisinnet.

Jensen-Maa
(i Misj.b.)

Av Asias befolkning bekjenner kun 4½ prosent sig til kristendommen. Folkemengden i denne verdensdel utgjør nesten to tredjedele av hele jordens befolkning.

ENGLE-BESØK

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjøer til ovenstående adr.

Fra Honningsvåg i Finnmark.

Inn til hvilen.

Vårt forrige nr. av «M.-R.» var nettop trykt da vi fikk budskapet om at br. A. Wangberg, Tromsø var gått inn til hvilen etter et kort sykehusopphold i Trondhjem 17. febr. 63 år gammel. Han var nettop hjemkommet fra Skotland, hvor han hadde vært en tur med evangeliet.

Andreas Wangberg er født i Espenes, Senja 26. april 1867. Faren var småbruker og fisker. Wangberg var i sin ungdom med sin far på det ofte farefulle finmarksfiske. Ved å kjøpe en bibel av en bibelkøpportør og lese i den blev han omvendt til Gud i ungdommen og fant som han selv sa «livet i Guds Sønn.»

Trangen etter å arbeide for Gud våknet tidlig hos ham. Han tenkte fra først av å reise til Kina som misjonær og opholdt sig en tid i England og Amerika. Etter som tiden gikk blev det dog klart for ham og hans hustru at Herren vilde ha dem til å arbeide blandt de så forsmåte Lapper i deres eget land. De reiste så hjem til Norge hvor Wangberg efter en del studier ved universitetet i Oslo. vesentlig i det samiske språk, optok misjonsarbeidet blandt Finnmarks forsømte befolkning. Dette arbeid har broderen drevet med i over 30 år og det har båret rike frukter. Han har da også blitt kalt «samerens apostel». I fysisk henseende var han godt rustet til den gjerning Herren hadde lagt på ham og har gjennom årene slitt meget ondt på sine reiser. Om vinteren med isenskyss over fjelldiene og om sommeren har han med sin bibelveke vandret over lange strekninger. Han har flere gange foretatt reiser utenlands for å tale sin misjons sak. Midlene til virksomheten har han for størstedelen fått fra England og Amerika hvor han vant sig mange venner. I det senere har han bygget et stort misjonshus i Tromsødalen hvor han og hans barn har hatt evangeliske møter. Hele sitt liv har han stått fritt uten å tilhøre noen organisasjon.

Med dypt vemod vil budskapet om hans død bli mottatt av hans mange venner. Mest savnet vil han naturligvis bli av samene hvis hengivenhet han vant som f. Hans minne vil leve blandt oss. Salm. 112.

G. Iversen.

Har lyst gjennom «M. R.» å sende en hilsen til bladets og til vennene rundt omkring så langt som dette rekker.

Det er nu snart 4 uker siden jeg kom op til Finnmark igjen fra Sverige, hvor jeg tilbragte det siste året som gikk. Det kjentes underlig atter å være heroppe. Man er jo så kjent at en synes nesten hver sten er med om å ønske en velkommen.

Den neste av denne tiden har jeg vært her i Honningsvåg nå jeg undtar en tre å fire dager som jeg var inne i Porsangerfjorden. Herren gav noen deilige møter derinne. Her i Honningsvåg har vi hatt fellesmøter de første dagene av februar, alle var vi sammen. Det siste møte var avholdt i statskirken om søndag. En halvdel av oss vidnet og vi avsluttet med en stund på våre kne. Herren var oss nær og det enstemmige vidnesbyrd blandt folket var at sådan bør det være blandt Guds folk. Nu ja, også vi som er Guds folk innrømmer at det skulde være godt om partiskheten var en smule mindre. Derved mener jeg ikke at man ikke rettelig skal fremhæve Sannhetens ord. Men det vilde dog være godt om man stundom kom ihu at det er ens brødre man har å gjøre med.

Brødre som i likhet med oss, har fått rett å være på grunnvullen. Herren skal undersøke hvordan enhver verk er. Hvordan jeg har bygget, hvordan min brøder har bygget, det skal Herren avgjøre. Alvorlig, men også velsignet.

Om et par dager reiser jeg atter ut, denne gang bær det til Breivikbotn, siden tenker jeg mig til Skarsvåg, deretter mulligens ennu engang inn til Porsangerfjorden. Siden om Gud så vil medover til Troms-fylke.

Venner kom oss til hjelp heroppe i det høie nord. Det synes å være så hårdt som aldri tidligere heroppe. Ugudeligheten tar overhånd og de fleste av Guds barn blir kaldt i sin ånd. Det merkes kaldt fra de fleste steder i vårt land synes det mig forresten. Godt at Herren er den samme og om vi tar saken op med alvor kan Herren ennu engang gi oss et åndens pust fra helligdommen. — Måtte det skje.

Til slutt en hjertelig hilsen fra eders broder i Herren

Honningsvåg i februar 1930.

Henrik Eilertsen.

Således blev Brødrerådet til.

En redegjørelse av misjonær M. Støve.

Det kan vel sies at de frie venner i vårt land er et misjonsfolk. Enda så få de er ydes betragtelige summer til de kjekke herolder som i tro til Gud har forlatt alt her hjemme for å bringe evangeliet ut til alle folkeslag.

Imidlertid har forskjellige hendelser i årenes løp hatt svekkende innflydelse på misjonsverken, og ut av dette er der fremstått et alment krav på nyere kjennskap til arbeidets gang. At noe måtte gjøres har alle vært enige om, og der har i de siste par år vært avholdt flere konferanser om saken.

Det var særlig vennene i Bergen som tok initiativet og gikk i spissen for saken i den første tid. Br. Nevdal skulde efter opfordring av br. Nordquelle innlede om misjonsaken på konferansen i Drammen høsten 1928. Beklagelig nok blev han i siste øieblikk hindret fra personlig fremmøte, men han sendte et vel orientert skriftlig forslag til arbeidsordning for de frie venner.

At saken vilde bli vanskelig visste man på forhånd. Det gjalt å få den nødvendige ordning uten å organisere. Noen dannelse av «Misjonsforbund» vilde ingen vite av. Med det kjennskap jeg hadde til visse uberegnelige faktorer innen de frie venner hadde konferansen og vilde heller ikke være tilstede. Og da en broder misjonsråd vilde bli resultatet av konferansen» satte jeg bare et par store vantro øine på ham. Jeg visste at det aller minste

«vedtak» vilde bli stemplet som organisasjon før eller senere.

Imidlertid kom jeg til konferansen allikevel og da jeg merket enhetens ånd og ord kunde jeg ikke annet enn å sammenligne mig med den vantro Tomas.

Efter at Nordquelle radikalt hadde beskåret Nevdals innlegg blev det oplest, hvorpå han holdt en varm tale om at noe bør gjøres og sluttet med å foreslå syv brødre (som han nevnte ved navn sig selv iberegnet) som særlig skulde ta sig av misjonens anliggender ute og hjemme. Samtlige brødre undbad sig hvervet da de fleste følte sig uskikkede dertil; men det blev dog omtrent enstemmig vedtatt.

Samtidig vedtokes å opprette en evangelistkasse for forsømte steder i Norge, og efter Nordquelles forslag blev br. Elias Nilsen, Oslo, valgt til kasserer. Nilsen påtok sig hvervet, men sa høit og tydelig: Jeg leverer ikke ut en øre, uten efter tilsynsbrødrenes ordre. Dette var alle med på.

Umiddelbart efter konferansen opstod betenkelighet angående et par beslutninger, og man endes ut om å ikke føre noe ut i praksis før atter en konferanse hadde funnet sted. Dette skjedde ifjor påske i Møllergert 38, Oslo. Her blekjempet Nordquelle m. fl. bestemt Drammensbeslutningene. Men de fleste fastholdt dem. Da lite kjennskap til beslutningene bad de om først å få sine forsamlings uttalelse om saken hvortatt.

«vedtak» vilde bli stemplet som organisasjon før eller senere.

Imidlertid kom jeg til konferansen allikevel og da jeg merket enhetens ånd og ord kunde jeg ikke annet enn å sammenligne mig med den vantro Tomas.

Efter at Nordquelle radikalt hadde beskåret Nevdals innlegg blev det oplest, hvorpå han holdt en varm tale om at noe bør gjøres og sluttet med å foreslå syv brødre (som han nevnte ved navn sig selv iberegnet) som særlig skulde ta sig av misjonens anliggender ute og hjemme. Samtlige brødre undbad sig hvervet da de fleste følte sig uskikkede dertil; men det blev dog omtrent enstemmig vedtatt.

Samtidig vedtokes å opprette en evangelistkasse for forsømte steder i Norge, og efter Nordquelles forslag blev br. Elias Nilsen, Oslo, valgt til kasserer. Nilsen påtok sig hvervet, men sa høit og tydelig: Jeg leverer ikke ut en øre, uten efter tilsynsbrødrenes ordre. Dette var alle med på.

Umiddelbart efter konferansen opstod betenkelighet angående et par beslutninger, og man endes ut om å ikke føre noe ut i praksis før atter en konferanse hadde funnet sted. Dette skjedde ifjor påske i Møllergert 38, Oslo. Her blekjempet Nordquelle m. fl. bestemt Drammensbeslutningene. Men de fleste fastholdt dem. Da lite kjennskap til beslutningene bad de om først å få sine forsamlings uttalelse om saken hvortatt.

«vedtak» vilde bli stemplet som organisasjon før eller senere.

Imidlertid kom jeg til konferansen allikevel og da jeg merket enhetens ånd og ord kunde jeg ikke annet enn å sammenligne mig med den vantro Tomas.

Efter at Nordquelle radikalt hadde beskåret Nevdals innlegg blev det oplest, hvorpå han holdt en varm tale om at noe bør gjøres og sluttet med å foreslå syv brødre (som han nevnte ved navn sig selv iberegnet) som særlig skulde ta sig av misjonens anliggender ute og hjemme. Samtlige brødre undbad sig hvervet da de fleste følte sig uskikkede dertil; men det blev dog omtrent enstemmig vedtatt.

Samtidig vedtokes å opprette en evangelistkasse for forsømte steder i Norge, og efter Nordquelles forslag blev br. Elias Nilsen, Oslo, valgt til kasserer. Nilsen påtok sig hvervet, men sa høit og tydelig: Jeg leverer ikke ut en øre, uten efter tilsynsbrødrenes ordre. Dette var alle med på.

Umiddelbart efter konferansen opstod betenkelighet angående et par beslutninger, og man endes ut om å ikke føre noe ut i praksis før atter en konferanse hadde funnet sted. Dette skjedde ifjor påske i Møllergert 38, Oslo. Her blekjempet Nordquelle m. fl. bestemt Drammensbeslutningene. Men de fleste fastholdt dem. Da lite kjennskap til beslutningene bad de om først å få sine forsamlings uttalelse om saken hvortatt.

«vedtak» vilde bli stemplet som organisasjon før eller senere.

Imidlertid kom jeg til konferansen allikevel og da jeg merket enhetens ånd og ord kunde jeg ikke annet enn å sammenligne mig med den vantro Tomas.

Efter at Nordquelle radikalt hadde beskåret Nevdals innlegg blev det oplest, hvorpå han holdt en varm tale om at noe bør gjøres og sluttet med å foreslå syv brødre (som han nevnte ved navn sig selv iberegnet) som særlig skulde ta sig av misjonens anliggender ute og hjemme. Samtlige brødre undbad sig hvervet da de fleste følte sig uskikkede dertil; men det blev dog omtrent enstemmig vedtatt.

Samtidig vedtokes å opprette en evangelistkasse for forsømte steder i Norge, og efter Nordquelles forslag blev br. Elias Nilsen, Oslo, valgt til kasserer. Nilsen påtok sig hvervet, men sa høit og tydelig: Jeg leverer ikke ut en øre, uten efter tilsynsbrødrenes ordre. Dette var alle med på.

Umiddelbart efter konferansen opstod betenkelighet angående et par beslutninger, og man endes ut om å ikke føre noe ut i praksis før atter en konferanse hadde funnet sted. Dette skjedde ifjor påske i Møllergert 38, Oslo. Her blekjempet Nordquelle m. fl. bestemt Drammensbeslutningene. Men de fleste fastholdt dem. Da lite kjennskap til beslutningene bad de om først å få sine forsamlings uttalelse om saken hvortatt.

M. Støve.

De små ting.

Små hjem, sier B. F. Taylor, er i almindelighet de hyggeligste. Små former bringer mest fredshet, og små håp de minste skuffelser.

Små ord er de søteste å høre, små velgjerninger flyver videre og holder lengst på vingene. Små sjer er de roligste, små hjerte de fulleste og små gårder de beste å styre. Små bøker leses mest og små sange elskes mest. Naturen vil gjøre noe sjelden vakkert, gjør den det smått — små perler, små diamanter, små duger, små dråper.

Multum in parvo — meget litet.

«vedtak» vilde bli stemplet som organisasjon før eller senere.

Imidlertid kom jeg til konferansen allikevel og da jeg merket enhetens ånd og ord kunde jeg ikke annet enn å sammenligne mig med den vantro Tomas.

Efter at Nordquelle radikalt hadde beskåret Nevdals innlegg blev det oplest, hvorpå han holdt en varm tale om at noe bør gjøres og sluttet med å foreslå syv brødre (som han nevnte ved navn sig selv iberegnet) som særlig skulde ta sig av misjonens anliggender ute og hjemme. Samtlige brødre undbad sig hvervet da de fleste følte sig uskikkede dertil; men det blev dog omtrent enstemmig vedtatt.

Samtidig vedtokes å opprette en evangelistkasse for forsømte steder i Norge, og efter Nordquelles forslag blev br. Elias Nilsen, Oslo, valgt til kasserer. Nilsen påtok sig hvervet, men sa høit og tydelig: Jeg leverer ikke ut en øre, uten efter tilsynsbrødrenes ordre. Dette var alle med på.

Umiddelbart efter konferansen opstod betenkelighet angående et par beslutninger, og man endes ut om å ikke føre noe ut i praksis før atter en konferanse hadde funnet sted. Dette skjedde ifjor påske i Møllergert 38, Oslo. Her blekjempet Nordquelle m. fl. bestemt Drammensbeslutningene. Men de fleste fastholdt dem. Da lite kjennskap til beslutningene bad de om først å få sine forsamlings uttalelse om saken hvortatt.

«Misjons-Røsten» Joh. 17, 24 fra Herren.

ORD FOR DAGEN:

Ve dem som dypt vil skjule for den ren hvad de har fore, og hvis gjerninger skjjer i mørke, og som sier: Hvem oss, og hvem kjenner oss?

FRA SE

Da jeg s 1930, vil je for en liten og nær, da her hjemm marken så. Jeg lever har Jesus borte såvel Han er med, Han har love Han har med i. Kjære nå vår brudgø vi snart ska hjem til sig se ham, ikke hans navn, og skal hell. Han kjenner står tegnet. Vi skal forv øieblikk. He nære skal hjertet skal Du som sp kanskje je du da, Olau godt: Tilsynsmennene skulde kun stå til tjeneste når og hvor hjem var påkrevet for å fremme det det nye Jeru store sak. Og denne ringe ord mit til Ziøring er ikke mere ubilek enn i Guds stad, t innsette tilsynsmenn innen hvi monigheten i Norge til Jesus, med Er der noe som skal fremmes nye pakt. (H en forsamling, det kan være for sannhet, kjør øndring av lokalet, eller ugrie i det uselig g forsamlingen, så sammenkalle Har nu net brøremøte. De tilsatte tilsyns fedselsdag. Har nu net menn behandler saken og beslutger, den først ter så og så.

Er dette organisasjon? Besv: 29-11-1895 res det med Ja, så er øeAnd, så nu en skrevne misjons ordning; mel efter det organisasjon. Sier du de Salm. 3, 5-6. — se da er heller ikke deismat. ca. 22 andre organisasjon. og vi hadde d Imidlertid må det være klar men. Vi leste som dagen at der må sammenkalle Gud for hans les en konferanse til, om noe skil kan hadde be forandres i denne sak. Så pass år, og han vil enstemmige beslutning av stil enden. Lov mange troende brødre by J., det er go ikke gjøres vold imot. Er de sammen. (Salt skjedd noe galt burde man i Her ge av hjertet.

rens navn kommer sammen se brødre i all ydmykhet og foræ dre den gale del eller også oplese det hele i Kristi ånd. Hadde det en linje tålmodig vært fulgt og i Møllergert. 38 hadde ikke tilstaden vært som den er idag splittet.

M. Støve.

«vedtak» vilde bli stemplet som organisasjon før eller senere.

Imidlertid kom jeg til konferansen allikevel og da jeg merket enhetens ånd og ord kunde jeg ikke annet enn å sammenligne mig med den vantro Tomas.

Efter at Nordquelle radikalt hadde beskåret Nevdals innlegg blev det oplest, hvorpå han holdt en varm tale om at noe bør gjøres og sluttet med å foreslå syv brødre (som han nevnte ved navn sig selv iberegnet) som særlig skulde ta sig av misjonens anliggender ute og hjemme. Samtlige brødre undbad sig hvervet da de fleste følte sig uskikkede dertil; men det blev dog omtrent enstemmig vedtatt.

Samtidig vedtokes å opprette en evangelistkasse for forsømte steder i Norge, og efter Nordquelles forslag blev br. Elias Nilsen, Oslo, valgt til kasserer. Nilsen påtok sig hvervet, men sa høit og tydelig: Jeg leverer ikke ut en øre, uten efter tilsynsbrødrenes ordre. Dette var alle med på.

Umiddelbart efter konferansen opstod betenkelighet angående et par beslutninger, og man endes ut om å ikke føre noe ut i praksis før atter en konferanse hadde funnet sted. Dette skjedde ifjor påske i Møllergert 38, Oslo. Her blekjempet Nordquelle m. fl. bestemt Drammensbeslutningene. Men de fleste fastholdt dem. Da lite kjennskap til beslutningene bad de om først å få sine forsamlings uttalelse om saken hvortatt.

Den troendes stilling i Kristus og hans vandring med ham.

Vi er blitt til Gud og arvedet om...

En av de første vanskeligheter som møter...

Hvad mener vi med disse begreper: Stilling og vandring?

Med stilling tenker vi på det som en troende er og har i Kristus...

Vi ser her et resultat av vår vandring...

Spør vi så videre hvad formalingens hensikt egentlig er...

Men nu spør vi: Hvordan stod det så til med deres vandring og erkjennelse av sannheten?

Men var nu oppmerksom på at da Paulus satte sig ned for å skrive dette brev...

Så står vi da overfor dette store og praktiske spørsmål: Hvorfor står stillingen fullkommen og urokkelig tros en felle...

III. Og her vil vi da peke på forholdet mellom skriftens formaning og vår stilling hos Gud...

Denne orden bør finnes også i hver forkyndelse...

Spør vi så videre hvad formalingens hensikt egentlig er...

følgende skriftord: 1. Pet. 4, 10 - 11, 2. 11-12 og 2. Kor. 5, 9 - 10. Hensikten er ifølge disse ord...

Vekkelsens ånd.

Når det mange steder i kristenheten er så tørt og sløvt og dødt, selv blandt dem som bekjenner seg som kristne...

I alle dele av Ukraina er der en sterk evangelisk bevegelse...

«En prest fra Mexico» skriver: «Undertiden har jeg vært tåpelig nok til å tro at jeg var den eneste som kjente til denne lengsel og sukken til Gud etter vekkelser...

«Vi bor der hvor satans trone er; men vårt blikk er vendt til ham som seiret på Golgata...

Hvad er årsaken? I 11,394 menigheter i New York var det ikke blitt omvendt en eneste sjel i 1929.

«Marie Elise» et vakker seilskib, berømt sig på sin første sjøreise fra Bremen til Valparaiso...

Denne kom, men han kunde heller ikke hjelpe kapteinen i hans sjelangst...

Der er dem som står ut og får enn mer, og der er dem som holder tilbake...

Misjonskassere og adresser for fri misjonærer.

- Kina: ERLING ANDRESEN: Rolf Andresen, «Fredly», Haslum pr. Oslo. Afrika: EMMA HOE, Parkveien 6, Oslo. TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Waide, Ibsensgt. 11, Bergen. INGRID LØKKEN: MARGIT HARALDSEN: Lods Henrik Johansen, Løvenskioldvei, Lilleaker pr. Oslo. HANSINE NESFOSS: Constance Nøstdal, Solheimsgate 40, Bergen. MARTHA KVALVÅGNES: Fru Anna Næsdal Sydnesamgt i Bergen. MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjordgut, Osnes pr. Heggedal. DEN NORSKE KONGOMISJON (CHRISTIANSEN): Erling Syvertsen, Danvik, Drammen. India: DAGMAR ENGSTRØM og ANNA JENSEN: Ingvald Finnerud, Danvik, Drammen. Frankrike: FRANCK DESMOND: Gustav Larsen, Fossvæien 12, Øst. HANS SVENDBERG: Form. J. Karlisen, Haldens vei, Tistedalen pr. Ha'den. GUNHILD ABØ: BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Nord Norge. DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrøveien 19, Drammen. HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passerbæk p. o. Sandvær. Argentina: BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønstebo, Otterholdt pr. Bø, Telemark. SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Sljemmestad.

«Ja, kaptein, det har han, og for å reiste, forerte hun mig en bibel...

«Sannelig, våre syndommer har her tatt på sig, og våre piner har han båret...

Ordspr. 11, 24.

Jesu gjenskomst

Jeg kommer snart, det du har for din krone! Ap. 3. A. du underbare herlige håp. Jesus v. Frelser, som har kjorden til Gud med kommer igjen for brud hjem til sig i herlighet, for han v. være der hvor han skal se hans herlige utstrekning. Hallelu vi et spill, i en gåte vi æ åsyn til åsyn, stykkevis, men da s fullt ut, likesom vi er kjent. Ære være met! At Jesus skal ha vært de troende i alle tider. Vi som nåde er frelst og mets dyrebare blod. Anden til pant i vår forløsningens dag. Salige dag da vi sus i skyen og se ha er og bli ham lik. Hvår elskede brudgøiet, hælten fra Gud vandret på denne sj og blev spottet og som tok alt på sig ha det godt for tid og skal vi se. Hvilket ikke bli! Våre hje over av jubel og lov på vei, ikke til det oss urolige og mot det mest underbare Lammets velsignede. Snart vil stunden k luja. Jesu brud har sig rede. Når vi les bibel og gir akt på s ser vi hvorledes sier skal gå forut i me, går bokstavelig leser om hungersnø her og der, om krig krig, om menneske fred, og der er ing mange steder blir kold og lovløsheten mere og mere om si syrer samfundet. H net enn kjennetegnet kommet inn i midt oss betrakte Guds Israel etter kjødet. Israhel handler med de skjær som Jesus sie det setter knopp o våre pine og viser gjenkomst er såre av år har dette for preg og eksister tilbake til Palestina. Guds ords urokkelig net faller på ny ovt får det som før var til å begynne å blo ene går i oppfyllelse også at ved endens skapen vorde mege det vi ser går i op